

HB's politiske argumentation for vedtægtsændringsforslag

Formand for Danske Fysioterapeuter, Jeanette Præstegaard holdt denne tale ved det ekstraordinære repræsentantskabsmøde i Nyborg, 17. juni 2026.

Jeg vil gerne indlede med en lille fortælling, der læner sig op ad den filosofiske historie om de 3 murere og deres forskellige perspektiver på, hvad de hver især laver af den bunke sten, de har liggende foran sig.

Der var engang 13 mennesker, som tog på besøg i fysioterapeuternes land. Det var et forholdsvis lille land med ca. 16.000 fysioterapeuter, som fysioterapeuterne gerne ville bygge større.

Umiddelbart så det dog ikke ud til, at de fleste af fysioterapeuterne, tog sig den store notits af besøget. De arbejdede videre med deres.

På tværs af landet, så det dog ud til at nogle fysioterapeuter samlede sig. De arbejdede både sammen og imod hinanden – hver for sig i den del af landet, de kaldte praksisområdet. Mellem sig havde de flere små bunker med mursten og spande med mørtel. En fra gruppen spurgte den ene fysioterapeut: ”Hvad laver du?”, og fysioterapeuten svarede ”Vi samler sten.” Hvorefter en anden straks afbrød og svarede: ”Nej vi gør ikke. Vi lægger fundamentet til et hus.” En tredje kom farende hen til gruppen. Hun sagde: ”Det er ikke bare et fundament. Vi er ved at bygge et hus – fysioterapeuternes hus”.

Gruppen spurgte om, det var noget nyt, at de ikke kunne blive enige om, hvad det var de lavede, og hertil svarede de alle 3 samstemmende ”Nej”. Og sådan havde det været gennem længere tid.

Gruppen møder så, mindre end en håndfuld fysioterapeuter, som sidder ved siden af hinanden og brokker sig over de mursten og den mørtel, de har modtaget. De klager særligt over murstenenes højde. De er alt for lave. Mørtlens sammensætning er helt forkert. Den smuldrer. Den kan ikke holde murstenene, mener de. Da de ikke kan finde højere mursten, og mørtlen smuldrer, bliver de så sure på det hele, at de forlader landet.

Længere inde i landet møder gruppen endnu en lille håndfuld fysioterapeuter. De brokker sig også. De er enige om at være vrede over de mursten, som de har fået. De er ikke brændt på den rigtige måde. Leret er det forkerte. De vil slet ikke have lavet murstenene på den her måde, som de her mursten er lavet på. De bliver så sure, at de også forlader landet.

Gruppen ser sig forundret omkring. Hmrf! Så får de øje på endnu en håndfuld fysioterapeuter, som står bøjet over en bunke mursten. De synes at være meget enige om, at noget er helt galt. Murstenene er helt forkerte. Dem, de har fået, er lavet af sten og ler – og ikke af guld. Det kan de ikke bruge til noget, siger de, og så forlader de også landet.

Gruppen er forundrede. Men alle 13 er nysgerrige mennesker. De bliver hurtigt enige om at drage videre ind i landet. Næsten helt inde i landets midte, får de øje på endnu en håndfuld fysioterapeuter, der står sammen. De er ivrige. De samler mursten, så sveden hagler, og de blander mørtel, så det sprøjter. En fra gruppen spørger, "Hvad laver I?", og som talt med én stemme svarer gruppen: "Vi bygger en katedral, vil I være med?"

Den invitation lod gruppen sig ikke stå overhørig, og siden har de arbejdet sammen for at bygge fysioterapeuternes katedral.

Jeg synes, at denne lille omskrivning af fortællingen om de tre murere, kort fortæller om det, der er sket i Danske Fysioterapeuter, siden vi som repræsentanter var samlet her sidst i november 2024. De forskellige svar giver et godt billede på vores situation.

Vi er samlet her på Nyborg Strand for at stemme om et samlet forslag om vedtægtsændringer, der kan muliggøre indgåelse af overenskomst i klinikkerne.

Men vi stemmer ikke bare om en vedtægtsændring. Vi stemmer om at gøre det nødvendige for at samle vores forening.

Siden 1918 har fysioterapeuter samlet sig om vores fælles fag. I 108 år har vi kæmpet en fælles kamp for vores fags anerkendelse og udbredelse. Og det i medgang og i modgang. Vi har vundet mange sejre. Borgerne kan møde os i alle kommuner, på alle regionale og private sygehuse, i private firmaer og klinikker for fysioterapi, i statens styrelser, på uddannelser osv.

Men den økonomiske udvikling i sundhedstilbud har gjort, at det blev sværere og sværere at holde os samlet som en forening. For 1½ år siden forlod tre mindre grupper – alle medlemmer knyttet til praksissektoren – vores forening, og årsagen var tydelig: Det handlede om løn og vilkår i praksissektoren.

Og det har været noget, vi har diskuteret i flere år. Og derfor traf Repræsentantskabet i 2017 en beslutning om, at få mere styr på praksissektoren. Den interne arbejdsmarkedsmodel blev vedtaget. Det var ikke en tilfældig beslutning. Den blev truffet for at imødegå et reelt problem med eksempler på løndumping og et behov for at skabe bedre vilkår og mere struktur for ansatte fysioterapeuter i klinikkerne.

Modellen løste meget. Men den løste ikke alt.

Og de erfaringer, vi siden har gjort os – både som ansatte, indlejere, arbejdsgivere og som forening – peger efter Hovedbestyrelsens vurdering på, at tiden nu er kommet til at vælge en anden vej.

Det er ikke en forkastelse af fortiden. Det er en erkendelse af, at vores virkelighed har ændret sig, og at vores organisering må følge med. Den interne arbejdsmarkedsmodel er ikke længere den rette løsning for praksissektoren.

Hovedbestyrelsen vælger således i dag, at fremsætte et vedtægtsændringsforslag om en ny organisationsstruktur, der muliggør indgåelse af overenskomster mellem ansatte og arbejdsgivere i klinikkerne. Fuldstændig som vi alle sammen gennem rigtig mange år, har kendt til det, på det offentlige område og i private virksomheder.

Vi har arbejdet med forslaget siden september 2025. Vi har lyttet os til andre professioners erfaringer med at adskille løn og vilkår, inddraget praksissektorens medlemsgrupper undervejs, eksterne advokathuse og bedt sekretariatet om at understøtte os i forandringsprocessen.

Det har været en vigtig proces. Den har været meget lærerig. Vi skal som hovedbestyrelse og repræsentanter ikke lukke ned for medlemmers utilfredshed. Ikke lukke af for de kritiske stemmer. Vi skal lytte til medlemmerne. Vi skal stille os nysgerrige på hinandens perspektiver. Og ikke på forhånd skyde

hinanden motiver i skoene. Ellers viser historien jo netop, at foreningen smuldrer.

Og her skal lyde stor anerkendelse til Hovedbestyrelsen for at være med til at stille sig nysgerrig, på både de kritiske røster, og på arbejdsgivernes banken på vores dør, med opfordringen til, at vi skal gøre noget andet.

Vi skal nemlig adskille os på løn og vilkår, og samles om det, som der forbinder os: Nemlig faget. Fagets udvikling og muligheder. Vores politiske interesser.

Sammen, skal vi arbejde for at vise befolkningen og de politiske beslutningstagere, at vi sidder inde med et guldæg. Et guldæg, der kan give svar på rigtig mange af de udfordringer, som sundhedsvæsenet bredt står overfor.

Om det er børn og unge i mistrivsel. Om det er sportsudøveren, der netop har revet sit korsbånd over. Om det er den ældre kvinde, der er faldet og har pådraget sig et hoftebensbrud. Om det er livsstilssygdomme. Om det er alt for meget stillesiddende arbejde. Om det er 1, 2, 3, 4, flere kroniske sygdomme, ja, så har vi fysioterapeuter forskningsdokumenteret viden på, at individuelt tilrettelagt fysioterapi, kan være med til at forbedre 31 medicinske diagnoser, lige så godt, hvis ikke bedre end medicin. Det er for vildt.

Vi skal stå sammen om at vise guldægget. Det er ikke mit æg, mere end det er dit æg. Det er vores fag, der er ægget.

Derfor har vi i Hovedbestyrelsen – og her tillader jeg mig i stor stil, at inkludere sekretariatets fantastiske medarbejdere og medlemmer, som har stillet op, når det kaldes ”alle mand på dæk”. Det er så stort. De har arbejdet i stort set døgndrift siden september 2025, for at vi kan samle os om faget – uanset om du er ansat, indlejer eller arbejdsgiver i praksissektoren, offentligt eller privatansat medlem. Vi skal adskille os på alt, der omhandler løn og vilkår mellem ansatte og arbejdsgivere i klinikkerne.

Danske Fysioterapeuter anno 2026 skal kunne favne både ansatte, indlejere og ejere. Ingen andre af vores konkurrerende foreninger kan sige, at de udelukkende kæmper for alle danske fysioterapeuter hos myndigheder og politikere. Det har vi gjort i 108 år, og det bliver vi ved med at gøre. Vi er ikke en niche forening.

Og jeg skal være den første til at indrømme, at også jeg selv har været på en indre udviklingsrejse. Jeg har slidt flere små lommespejle op, for jeg gik, som I ved, i 2022 til formandsvalg på, at få arbejdsgiverne ud.

Men da jeg satte mig i formandsstolen, indså jeg, at der kan findes en fælles vej. Som formand valgt ved urafstemning, har man nemlig ansvaret for alle medlemmer, uanset anciennitet, ansættelsesforhold eller faglig interesse. Som formandskandidat havde jeg nok et mere snævert perspektiv på udfordringerne.

Den fælles vej, er den I ser i dag. Nemlig at gøre det muligt at etablere en uafhængig og adskilt arbejdsgiverforening, der under ”den danske model” kan forhandle en overenskomst i klinikkerne.

Hvis vi i dag stemmer JA, håber jeg, at de fysioterapeuter, som gennem det seneste 1½ år har valgt andre veje, vil se på det forslag, der ligger i dag.

Ikke fordi alle nødvendigvis skal være enige om alt. Men fordi hovedbestyrelsen har forsøgt at lytte til den kritik, der er blevet rejst. Vi har forsøgt at finde en model, hvor vi kan stå sammen om faget, samtidig med at være adskilt på løn og vilkår.

Hvis repræsentantskabet stemmer JA i dag, håber jeg derfor, at flere igen vil kunne se Danske Fysioterapeuter som deres faglige fællesskab.

Og må jeg i den forbindelse takke især 6 visionære klinikejere og arbejdsgivere Helene, Bo, Jacob, Phillip, Tina og Morten. I så lyset. Gennem de seneste 8 måneder har I, med sekretariatet til en start og siden med egne rådgivere, lagt sten for sten til den katedral, vi bygger i dag. Nemlig alt rugbrødsarbejdet med at skabe en arbejdsgiverforening – Fysioterapeuternes Arbejdsgiverforening – med alt, hvad der dertil hører af selvstændige vedtægter, økonomi, konfliktfond, hjemmeside osv, osv.

Sandheden er at både arbejdsgivere og lønmodtagere har brug for en stærk og velorganiseret modpart, for at kunne lave og holde aftaler. Det er vi godt på vej med nu. Selvfølgelig udestår der forude svære forhandlinger mellem Danske Fysioterapeuter og Fysioterapeuternes Arbejdsgiverforening, for vi bliver nu hinandens professionelle modparter på løn og vilkår. Jeg ser frem til forhandlingerne.

For hovedbestyrelsen og jeg er perspektivet, at når vi parkerer løn og vilkår ved forhandlingsbordene, så kan vi samles om at fremme fysioterapeuters anerkendelse og udbredelse. Og det gør vi gennem ny Sundhedslov; herunder direkte adgang til fysioterapi med sygesikringstilskud, kronikerpakker, systematisk forebyggelse, og ved at fremme rehabiliteringstanken gennem Ældrelovens indsatser, osv. osv. osv. Det er kun vores egen fantasi og engagement, der sætter begrænsningerne.

Så, kære repræsentanter.

I dag er det ikke hovedbestyrelsen, der skal træffe beslutningen.

Det er alle os repræsentanter.

Det er os repræsentanter, som skal vurdere, om dette forslag giver den bedste mulighed for at samle os fysioterapeuter om det, der binder os sammen, og skabe klare rammer for det, der adskiller os.

Vi kan stemme JA eller NEJ.

Men uanset udfaldet håber jeg, at vi træffer beslutningen med blik for det lange perspektiv. For den forening vi ønsker at give videre til næste generation af fysioterapeuter.

En samlet hovedbestyrelse mener, at dette forslag er den bedste vej frem. Derfor anbefaler vi et JA.

Men først og fremmest håber jeg, at vi i dag viser, at Danske Fysioterapeuter fortsat er et stærkt demokratisk fællesskab, hvor også de svære beslutninger kan træffes med respekt for hinanden og for vores fælles fag.

Og fra hovedbestyrelsens politiske argumentation for vedtægtsændringsforslaget – altså the big WHY – skal vi i dybden med selve forslaget.

Jeg vil derfor gerne give ordet videre til først advokat Morten Ritter, og derefter forhandlingsleder Jens Peter Vejbæk, som sikkert og kompetent vil redegøre for, hvordan hver eneste sten er lagt; altså hvad vi skal stemme om.

Morten, jeg vil bede dig gøre dig klar og indledningsvis præsentere dig selv og redegøre for din rolle i processen og derefter Jens Peter – som jeg vil bede om det samme.